

Arrest

nr. 167 328 van 10 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ivoriaanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 november 2013 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VANCRAEYNEST, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 augustus 2012 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in die resulteert in de afwijzing van de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, bevestigd bij arrest 108 817 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 11 november 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten, waarvan de verlenging van termijn afliep op 21 september 2013.

Op 28 november 2013 wordt de verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf. Diezelfde dag wordt aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding en een inreisverbod ter kennis gegeven. Deze laatste beslissing is de bestreden beslissing die luidt:

*“Aan de heer,
naam: S. A.
voornaam: /
geboortedatum: 29.12.1982
geboorteplaats: Danane
nationaliteit: Ivoorkust
In voorkomend geval, ALIAS:/
wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,
voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.*

De beslissing tot verwijdering van 28/11/2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

x artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*
- x 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Aangezien betrokkene niet over een officieel adres in België beschikt, bestaat een risico op onderduiken. Bovendien heeft hij reeds een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen, op 15.11.2012 (en verlengd tot 21.09.2013), waaraan hij nooit gevolg gegeven heeft. Om deze redenen wordt hem een inreisverbod van 3 jaar opgelegd.”

Op 9 december 2013 dient de verzoekende partij tevergeefs een nieuwe asielaanvraag in.

Op 12 december 2013 wordt opnieuw aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die de verzoekende partij indient tegen deze beslissing wordt op 17 december 2013 door de Raad verworpen.

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij duidt als verwerende partij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan.

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat deze is genomen de Dienst Vreemdelingenzaken als gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie

De rechtspleging voor de Raad is van inquisitoriale aard. Het komt de Raad toe om de rechtsstrijd die gericht is tegen een bepaalde handeling in de voorgeschreven banen te leiden. Het komt de bevoegde organen van de Raad toe om op zicht van de bestreden beslissing ambtshalve als verwerende partij aan te duiden die overheid die het best geplaatst is om de wettigheid van die beslissing te verdedigen (cf. RvS 10 juni 1997, nr. 66.659; RvS 18 december 2001, nr. 101.932). Het komt niet aan partijen toe om te beslissen wie al dan niet partij is in de zaak (cf. RvS 1 december 1999, nr. 83.770; RvS 1 juli 2003, nr. 121.147).

De Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging werd dan ook terecht aangeduid als zijnde de verwerende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in een enig middel aan:

“Overwegende dat de verzoeker een eerste middel neemt van de schending van het artikelen 74 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Dat de tegenpartij het bevel om het grondgebied te verlaten van een inreisverbod van drie jaar op het grondgebied vergezeld heeft.

Dat, alhoewel het artikel 74/11 § 1 2° van de wet van 15 december 1980 deze mogelijkheid voorziet, zij echter facultatief is.

Dat de tegenpartij daarenboven de mogelijkheid heeft om een verbod van 0 tot 3 jaar op te leggen.

Dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker slechts aan één enkel verbod om het grondgebied te verlaten gevolg gegeven heeft.

Dat de tegenpartij in haar beslissing in ieder geval, buiten het feit dat hij niet over een wettelijk adres beschikt, de redenen niet uitgelegd heeft die rechtvaardigen dat zij een beslissing voor het opleggen van een inreisverbod voor de maximumduur genomen heeft.

Dat blijkt dat de beslissing van de tegenpartij duidelijk slecht gemotiveerd is, aangezien zij niet aan de verplichtingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldoet “.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het bestreden inreisverbod verwijst uitdrukkelijk naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dat het volgende bepaalt omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”.

Uit de duidelijke bewoordingen van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”.*

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”.* Uit de beslissing aangaande het bepalen van de duur van het inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van het opgelegde inreisverbod verantwoordt (RvS 26 juni 2013, nrs. 272.898 en 227.900). Dit betekent echter niet dat de gemachtigde moet motiveren waarom niet voor een kortere termijn wordt gekozen.

In het bestreden inreisverbod staat met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet vermeld dat een inreisverbod wordt opgelegd met als reden dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Er wordt gespecificeerd dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 15 november 2012, verlengd

tot 21 september 2013. Verder specificeert de bestreden beslissing dat de verzoekende partij niet over een officieel adres in België beschikt en er dus een risico op onderduiken bestaat. Samen met de verwerende partij wordt vastgesteld dat deze motivering afdoend is.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar de verzoekende partij in het middel stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat slechts aan één enkel verbod om het grondgebied te verlaten geen gevolg werd gegeven vindt deze loutere bewering geen steun in het administratief dossier.

De verwerende partij kon al dus toepassing maken van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij toont geen schending van de door haar aangehaalde bepalingen aan.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN